

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-251/18-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Ane Berlangi Fellner i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa odvjetnica S. D., iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 3. listopada 2018.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja tuženika, klasa: UP/II-008-07/17-01/1098, urbroj: 401-01/05-18-2 od 7. lipnja 2018. godine.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Rijeci, poslovni broj: PPI-DO-8/2017 od 22. studenog 2017. godine, kojim je odbijen zahtjev tužitelja za pristup informacijama od 9. kolovoza 2017. godine-preslici ili skeniranju mjesečnog izvješća za prosinac 2016. i lipanj 2017. godine, koje je tijelo javne vlasti, ŽDO Rijeka, dostavilo Višem državnom odvjetništvu.

Tužitelj je protiv citiranog rješenja tuženika podnio tužbu, smatrajući da je počinjena bitna povreda načela upravnog postupka iz članka 30., 51. i 52. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09., dalje: ZUP), stoga što upravna tijela kao tijela javne vlasti nisu upoznali tužitelja sa sadržajem opće upute o mjesečnom praćenju rada i izvješćivanju u predmetima broj: O-6/10 od 15. prosinca 2010. godine, a niti su ga upoznali o formiranju radne skupine radi provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Tužitelj ističe da nije upoznat s činjenicom da se provodio test razmjernosti i javnog interesa, u kom postupku ima pravo sudjelovati sve do donošenja odluke o upravnoj stvari, štiti svoja prava i interese. Ukazuje na izrazitu paušalnost i nerazumljivost obrazloženja rješenja tuženika, te smatra da je u konkretnom slučaju pogrešno

primijenjeno materijalno pravo pri donošenju osporenog rješenja, ali i rješenja prvostupanjskog tijela, pozivajući se na odredbu članka 36. stavak 3. točka 7. i 8. i članka 36. stavak 4. Zakona o državnom odvjetništvu („Narodne novine“, broj: 76/09., 153/09., 116/10., 145/10., 57/11., 130/11., 72/13., 148/13., 33/15. i 82/15.), te nadalje odredbu članka 66. Poslovnika državnog odvjetništva („Narodne novine“, broj: 5/14. i 123/15.). Ističe da je nerazumljivo obrazloženje rješenja tuženika, te pozivanje na stav iz presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broja: UsII-49/14 od 5. studenog 2014. godine, te smatra da se tuženik nepotrebno osvrće u obrazloženju osporenog rješenja na provođenje postupka deklasifikacije prema članku 14. stavak 1. te stavak 2. točka 3. Zakona o tajnosti podataka („Narodne novine“, broj: 79/07. i 86/12.) obzirom da je člankom 15. stavak 2. točka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama moguće djelomično ili u cijelosti omogućiti pristup informacijama koje su klasificirani podatak na način da se ne ugroze zaštićene vrijednosti. Smatra da se prvostupanjsko niti drugostupanjsko tijelo ne mogu i ne smiju upuštati u razloge radi kojih je postavljen zahtjev za pristup informacijama, što je i propisano odredbom članka 18. stavak 4. citiranog Zakona. Predlaže djelomično poništiti rješenje tuženika od 7. lipnja 2018. godine i rješenje Županijskog državnog odvjetništva u Rijeci od 22. studenog 2017. godine, te omogućiti tužitelju pristup zatraženim informacijama, naložiti tuženiku naknaditi tužitelju u roku od 15 dana iznos od 5.000,00 kn, te podredno poništenje rješenja tuženika i prvostupanjskog tijela i vraćanje predmeta istom na ponovno postupanje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje kod svih navoda iz osporenog rješenja te smatra da nije počinjena bitna povreda načela upravnog postupka iz članka 30., 51. i 52. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.), ističući da tijelo javne vlasti prilikom rješavanja zahtjeva za pristup informacijama neposredno primjenjuje odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, odnosno neposredno rješava u posebnom upravnom postupku prava na pristup informacijama pokrenutom po zahtjevu stranke. Nastavno navedenom u postupku ostvarivanja prava na pristup informacijama ne sudjeluju dvije ili više stranaka sa protivnim interesima pa provođenje ispitnog postupka nije nužno radi utvrđivanja činjenica i okolnosti koje su bitne za rješenje pravog stanja stvari. Osim navedenog, stranka u ostvarivanju prava na pristup informacijama ne brani svoj interes da dobije zatraženu informaciju, već eventualno pruža argumentaciju zašto je zatražena informacija trebala bit dostupna javnosti, budući da je ograničenje na informaciju neovisno o podnositelju zahtjeva, te ono postoji ili ne postoji. Poziva se na odredbu članka 8. Zakona. Ostaje pri tvrdnji iz osporenog rješenja kako analizom sadržaja u medijima, osim žaliteljevog interesa, nije utvrđeno postojanje javnog interesa za zatraženom informacijom, prema saznanjima tuženika, isključivo je tužitelj pokazao interes za predmetnim informacijama, te je isključivo tužitelj dostavljao tuženikove drugostupanjske odluke H. n. i. a., što su mnogi mediji prenosili uz tendenciozne naslove, ne ulazeći u sadržaj predmetnih odluka. Tuženik ostaje pri tvrdnji kako se zatražena informacija ne odnosi na pitanja koja su u društvu smatrana pitanjima od javnog interesa, poput zaštite okoliša, ugrožavanja javnog zdravlja, prijetnje obrani javne sigurnosti, potrošnja proračunskih sredstava, zakonitost i rad tijela javne vlasti, odgovornog donošenja političkih odluka i upravljanja javnom imovinom itd. Ističe da je tužitelj tijekom 2017., podnio 40% od svih žalbi te 57% od svih tužbi zaprimljenih u tuženikovom uredu, pa smatra da tužiteljevo angažiranje kapaciteta ureda financiranog od strane poreznih obveznika, a zatim i traženja naknade odvjetničkih troškova, prelazi granicu prihvatljivog i bona fide disponiranja pravom tužitelja da

ostvaruje svoje pravo, već dovodi do onemogućavanja funkcioniranja pravnog sustava. Ističe kako tužitelj ne koristi odvjetničke usluge u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku, već samo kada se obraća tužbom Visokom upravom sudu. Predlaže odbiti tužbu i potvrditi osporeno rješenje.

Sud je u smislu odredbe članka 6. ZUS-a dostavio tužitelju po punomoćniku odgovor tuženika na tužbu. Tužitelj se očitovao o istom ističući da je tuženik povrijedio odredbu članka 25. stavak 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, napominjući da tuženik nije upoznao tužitelja sa sadržajem mišljenja Ureda Vijeća za nacionalnu sigurnost, što da je bio dužan. Predlaže kao u tužbi.

Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

Prema podacima spisa predmeta proizlazi da je tužitelj prvostupanjskom upravnom tijelu, odnosno Županijskom državnom odvjetništvu u Rijeci, podnio zahtjev za pristup informacijama dana 9. kolovoza 2017. godine, kojim je zatražio presliku ili skenirano mjesečno izvješće za prosinac 2016. i lipanj 2017. godine, koji je tijelo javne vlasti-ŽDO Rijeka dostavilo Višem državnom odvjetništvu.

Županijsko državno odvjetništvo je zahtjev tužitelja odbilo pozivom na odredbu članka 23. stavak 5. točka 2. u svezi članka 15. stavak 2. točka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama iz razloga što je zatražena informacija klasificirana stupnjem tajnosti, sve nakon što je u okviru žalbenog postupka izvršen uvid u mišljenje UVNS-a, od 7. studenog 2017. godine, koje je dano u smislu odredbe članka 16. stavak 1. citiranog Zakona, u kom mišljenju se utvrđuje kako je dokumentacija koja je predmet postupka klasificirana stupnjem „ograničeno“, slijedom čega je mišljenja da s obzirom na vrstu i specifičnost poslova koje provodi pojedino državno odvjetništvo, te osjetljivost istih podataka, takvoj vrsti, odnosno skupu podataka sadržanih u mjesečnom izvješću pojedinog državnog odvjetništva, je potrebno utvrditi i zadržati utvrđeni stupanj tajnosti, s obzirom da bi njihovo otkrivanje moglo naštetiti djelovanju i izvršavanju zadaća državnih tijela u obavljanju poslova iz članka 5. Zakona o tajnosti podataka („Narodne novine“, broj: 79/07. i 86/12.).

Tijela javne vlasti, u smislu odredbe članka 15. stavak 2. točka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama, mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija klasificirana stupnjem tajnosti, sukladno zakonu kojim se uređuje tajnost podataka. Nadalje, prema odredbi članka 13. stavak 3. ZOTP-a klasificiranje podataka stupnjevima tajnosti „povjerljivo“ i „ograničeno“, pored osoba iz stavka 1. i 2. tog članka mogu provoditi i čelnici ostalih državnih tijela. Glavnom državnom odvjetniku dano je ovlaštenje za klasificiranje podataka stupnjevima tajnosti „vrlo tajno“ i „tajno“ odredbom članka 13. stavak 1. navedenog Zakona.

Prema stanju spisa predmeta proizilazi da je prvostupanjsko tijelo, kao i tuženik, utvrdio da su tražene informacije od strane tužitelja klasificirane stupnjem tajnosti „ograničeno“, pa je prvostupanjsko tijelo, koje je vlasnik klasificirane informacije, po prethodno pribavljenom mišljenju UVNS-a od 7. studenog 2017. godine, u smislu odredbe članka 16. stavak 1. ZPPI-a provelo test razmjernosti i javnog interesa, što je i obrazložilo.

Glede prigovora tužitelja vezano za mišljenje UVNS-a, u odnosu na kojeg nije bio upoznat, treba reći da je u konkretnom slučaju upravni postupak u potpunosti proveden u skladu s mjerodavnim zakonskim odredbama, a sama činjenica da je prvostupanjsko tijelo zatražilo i dobilo mišljenje, koje i prileži spisu predmeta, u koje mišljenje je tuženik izvršio uvid, prema ocjeni ovog Suda ne postoji povreda odredbe članka 25. stavak 4. citiranog Zakona.

Isto tako, ovaj Sud ocjenjuje da u konkretnom slučaju, kako to pravilno ocjenjuje i tuženik,

ne postoji javni interes poradi kojeg bi konkretne klasificirane podatke trebalo učiniti dostupnima, s obzirom da tužitelj nije naveo niti jedan razlog.

Naposljetku treba reći da, prema ocjeni ovog Suda, u konkretnom slučaju ne postoji niti jedna od povreda upravnog postupka, pa je stoga, na temelju odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a, tužbeni zahtjev tužitelja odbijen kao neosnovan. Nadalje, u odnosu na zahtjev tužitelja za naknadom troškova spora, odlučeno je kao pod točkom II. izreke presude iz razloga što Sud ne nalazi da bi taj zahtjev bio osnovan po bilo kojoj osnovi, pa je u odnosu na isti zahtjev riješeno temeljem odredbe članka 79. stavak 4. ZUS-a.

U Zagrebu, 3. listopada 2018.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.